

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **D. B.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobyt Vazební věznice Ostrava, Havlíčkovo nábřeží 1835/34, 701 28
Ostrava -Moravská Ostrava
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou
advokátem sídlem 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 6,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2018, č. j. OAM-22/LE-LE05-LE05-2018,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý **se určuje částkou 6 800 Kč**, která mu bude placena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 11.6.2018, č. j. OAM-22/LE-LE05-LE05-2018 žalované Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný tímto rozhodnutím řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhá v pořadí. Dne 14.3.2016 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které rozhodl žalovaný dne 28.2.2017 tak, že se mezinárodní ochrana žalobci v žádné formě neuděluje. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem ze dne 17.10.2017 č. j. 1 Az 25/2017-79 zamítl a následnou kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud v Brně usnesením ze dne 25.1.2018 č. j. 9 Azs 403/2017 odmítl pro nepřijatelnost. Žalobce v průběhu tohoto správního řízení jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil obavu z trestního stíhání na Ukrajině, z možné pomsty současného ministra vnitra Avakova, jelikož se za vlády prezidenta Janukovyče jako příslušník ukrajinské tajné služby SBU podílel na nezákonném postupu proti němu i dalším lidem nepohodlným Janukovyčově vládě. Jeho dalším důvodem žádosti bylo to, že disponuje informacemi diskreditujícími některé ukrajinské politiky včetně Avakova. Uvedl, že na Ukrajině je válka a že Ukrajinu ovládají ukrajinské neonacistické skupiny nepřátelské vůči ruskému obyvatelstvu, k němuž patří, což pro něho může znamenat ohrožení. V nyní podané druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl naprosto stejné důvody a motivy své neochoty vrátit se na Ukrajinu, tj. obavu z možného ohrožení a pronásledování ze strany ukrajinské státní moci a to proto, aby nemohl zveřejnit kompromitující informace, jimiž disponuje. Opakoval, že na jeho vydání na Ukrajinu mají zájem současní ukrajinští politici a poukázal na údajně hrozící nebezpečí kvůli jeho ruskému původu, pro který má být považován za zrádce. Žalovaný v průběhu o této druhé žádosti žalobce nezjistil žádné podstatné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona. Žalobce pouze uváděl nepodstatné změny svého příběhu spočívající ve tvrzení, že zatímco dříve se jednalo o potenciální ohrožení, nyní mu nebezpečí hrozí již reálně. Žalovaný uzavřel, že obsahově jsou nyní tvrzené důvody žalobce zcela totožné s důvody tvrzenými v předchozím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Na tomto závěru nic nemění i tvrzení o bezdůvodném napadení žalobce ve vazební věznici v České republice spoluvězněm, které mělo údajně souviset s nátlakem ukrajinských orgánů na jeho osobu. Žalovaný toto tvrzení označil jako nevěrohodné a podotkl, že již v prvním řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu žalobce tvrdil, že se

jej pokusil v době jeho zajištění v České republice v zařízení pro zajištění cizinců v roce 2015 zavraždit agent ukrajinské tajné služby SBU, který byl přiřazen k němu na pokoj, nasypal mu narkotika do vody a osobních věcí a do spiknutí zasvětil další spoluzajištěné osoby. I kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, nejednalo by se o novou skutečnost, ale pouze o pokračování již posuzovaného azylového příběhu.

2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a ve které zároveň požádal, aby mu byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 18.7.2018 č. j. 61 Az 23/2018-9 vyhověl a zároveň ustanoveného právního zástupce vyzval k doplnění žaloby. Podáním ze dne 26.7.2018 právní zástupce žalobce namítal, že se žalovaný zcela nesprávně vypořádal s novými skutečnostmi uváděnými žalobcem v jeho žádosti o mezinárodní ochranu, týkající se výhrůžek ze strany ukrajinských tajných služeb jeho rodině a jemu samotnému. Na rozdíl od své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl nikoliv důvody týkající se jeho minulosti na Ukrajině, nýbrž důvody týkající se aktuálních výhrůžek, vážnou újmu ze strany ukrajinských tajných služeb. Poukázal na to, že ve své žádosti ze dne 1.2.2018 uváděl konkrétní výhrůžky, které mu byly adresovány v průběhu řízení o přípustnosti jeho předání k trestnímu stíhání na Ukrajinu a které představují vážnou újmu pro případ, že by se dostal do rukou ukrajinských policejních nebo bezpečnostních složek. Také jeho babičce žijící na Ukrajině bylo ze stran osob zřetelně náležitých k ukrajinským informačním bezpečnostním složkám vyhrožováno jednak újmou hrozící její osobě, tak i hrozící žalobci. Zatímco v době řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce obával důsledků svého účelového trestního stíhání na základě konkrétních osobních zkušeností s fungováním ukrajinského policejního systému, tajné služby a justice, pak tyto výhrůžky „byly přetaveny na přímý fyzický atak“, když byl ve vazební věznici bezdůvodně napaden spoluvězněm. Výhrůžky vážnou újmou byly směřovány i vůči jeho matce žijící v České republice. V případě jeho druhé žádosti se tedy jednalo o konkrétní výhrůžky ze strany SBU, které měly být žalovaným vyhodnoceny zcela jinak. Žalobce v této souvislosti také namítá, že se žalovaný ani nepokusil získat informace o výše uvedeném incidentu ve Vazební věznici v Ostravě, kde byl zbit a kde mu bylo vyhrožováno ze strany ukrajinských tajných služeb, že se jedná o pouhý závdavek a začátek. Závěrem uvedeného podání vytýká žalobce žalovanému, že nijak nevyhodnotil jeho důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany týkající se jeho ruské národnosti, když až po skončení prvního řízení mu byly adresovány konkrétní hrozby právě pro jeho údajnou angažovanost s ruskou tajnou službou a jeho příchyllost k ruské kultuře a jazyku.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2018 č. j. OAM-22/LE-LE05-LE05-2018 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jedacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel krajský soud z ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v podání právního zástupce žalobce ze dne 26.7.2018 (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 14.3.2016 poté, kdy byl vzat do předběžné vazby a umístěn do

Vazební věznice v Ostravě. Došlo k tomu poté, kdy byla odhalena jeho skutečná identita a bylo zjištěno, že je osobou, po které je Interpolem Kyjev vyhlášeno mezinárodní pátrání. Jako důvod této žádosti tehdy žalobce uvedl obavu z politického pronásledování za jeho předchozí činnost v ukrajinské tajné službě. Právě proto si opatřil falešné doklady poté, co v roce 2012 opustil Ukrajinu. Důvodem opuštění země původu bylo to, že se jej pokusili neúspěšně dvakrát zavraždit. Pachatelem měli být příslušníci ukrajinské policie. Podle žalobce byl pokyn k jeho vraždě vydán z nejvyšších pater ukrajinské politiky, konkrétně současným ministrem vnitra. Tohoto politika za minulého režimu pomáhal kompromitovat, za což se mu chce ministr pomstít. Byl na něj nasazen i agent v České republice v období, kdy byl umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích. Ten mu usiloval o život a snažil se ho otrávit, což dokládá jeho pronásledování ukrajinskými bezpečnostními složkami. Žalovaný v průběhu řízení o této jeho první žádosti vzal za objasněno, že důvodem žádosti je žalobcova obava z trestního stíhání na Ukrajině, z možné pomsty současného ministra Avakova, protože se za zády prezidenta Janukovyče, jako příslušník ukrajinské tajné služby SBU podílel na nezákonném postupu proti němu i dalším lidem nepohodlným Janukovyčově vládě. Jako další důvod obav žalobce uvedl, že disponuje informacemi diskreditujícími některé politiky včetně Avakova a to, že je na Ukrajině válka a že Ukrajinu ovládají ukrajinské neonacistické skupiny nepřátelské vůči ruskému obyvatelstvu, k němuž patří. Zmínil se o tom, že v České republice má přítelkyni a nezletilou dceru.

6. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že dne 1.2.2018 byla žalovanému doručena druhá žádost žalobce o mezinárodní ochranu podaná jeho právním zástupcem Mgr. Bártou. V této žádosti bylo zdůrazňováno, že v mezidobí od ukončení řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany se objevily nové skutečnosti a zjištění, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a které svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, či že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona. Nové skutečnosti žalobce spatřoval v tom, že od léta 2017 mu byly prostřednictvím rodinných příslušníků adresovány konkrétní výhrůžky vážnou újmou, která mu hrozí v případě návratu na Ukrajinu, pokud by se dostal do rukou ukrajinských bezpečnostních složek. Ze strany osob náležejících k ukrajinským neuniformovaným bezpečnostním složkám došlo k výhrůžkám nejen jemu, ale i jeho babičce žijící dosud na Ukrajině. Důvodem výhrůžek je to, že s ohledem na svou bezvýchodnou situaci je připraven vyjevit kompromitující informace, kterými disponuje. Výhrůžky likvidační žalobce byly směřovány i jeho matce žijící v České republice. Zatímco v době řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce obával důsledků svého stíhání především na základě konkrétních osobních zkušeností s fungováním ukrajinského policejního systému, tajné služby a justice a objektivně snad mohla existovat naděje, že tyto nepřehlednutelné prvky ukrajinské policie a tajné služby by teoreticky mohly být potlačeny politickými a právními změnami, které je Ukrajina povinna implementovat v rámci sbližování s Evropskou unií, poté, co bylo rozhodnuto o přípustnosti jeho vydání a žalobce se s touto situací nesmířil, ukrajinské tajné služby ztratily veškeré zábrany a přistoupily k bezprostřednímu přímému nátlaku na žalobce i jeho rodinu. Závěrem této žádosti bylo uvedeno, že žalobce byl ve vazební věznici napaden zcela bezdůvodně spoluvězněm, čímž mu byla způsobena nikoliv nepatrná újma na zdraví, aniž by tento incident byl vyšetřen. Žalobci bylo pouze vzkázáno, že se jedná pouze o ukázkou toho, co ho čeká. Bylo mu také vzkázáno mimo jiné, že údajně

nikdy nepracoval v zájmu Ukrajiny a naopak působil proukrajinsky v zájmu „imperialistického“ Ruska. Teprve po skončení prvního řízení mu byly adresovány konkrétní hrozby pro jeho údajnou angažovanost s ruskou tajnou službou a jeho přichylnost k ruské kultuře a jazyku.

7. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
8. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodu pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
9. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
10. Krajský soud posoudil důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu uvedené v podání jeho právního zástupce ze dne 31.1.2018 a doručené žalovanému 1.2.2018 a dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, tedy k tomu, že tyto důvody jsou naprosto shodné jako důvody uvedené v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Těmito stejnými důvody byla uváděná obava z možného ohrožení a pronásledování ze strany ukrajinské státní moci, aby nemohl zveřejnit kompromitující informace o politicích, kterými disponuje. Zcela stejným důvodem žádosti uváděným jako v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly výhrůžky jeho babičce žijící na Ukrajině spočívající hrozbou, jak jemu, tak i její osobě. Tuto skutečnost totiž žalobce uvedl v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 11.8.2016, tedy v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stejným důvodem u obou žádostí je údajně hrozící nebezpečí spočívající v jeho ruském původu. Krajský soud proto nemůže stejně jako žalovaný, souhlasit s žalobcem v tom, že se objevily nové skutečnosti a zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které zároveň svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, či že by mu hrozila vážná újma podle ust. § 14a téhož zákona. Namítal-li žalobce v žalobě, že v případě jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu se jedná o konkrétní výhrůžky ze strany SBU, které vyžadují jiné vyhodnocení žalovaným, nemůže krajský soud s touto námitkou souhlasit, neboť žalobce již v rámci řízení o první žádosti hovořil o reálném nebezpečí spočívajícím ve dvou pokusech jej zavraždit. Stejně tak i v předchozím řízení tvrdil, že bylo vyhrožováno jeho rodině, která byla nucena Ukrajinu opustit a přijet do České republiky a že bylo vyhrožováno jeho babičce žijící na Ukrajině doposud (viz poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11.8.2016). To, že tyto výhrůžky pokračují podle tvrzení žalobce doposud, nemůže nic měnit na zásadním závěru o tom, že se jedná o naprosto stejné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jako uváděné v žádosti předchozí. Za nedůvodnou považuje krajský soud žalobu i v té části, v níž je žalovanému vytýkáno, že se ani nedotazoval na vazební věznici ve věci údajného napadení žalobce v této věznici, kdy mu zároveň mělo být vyhrožováno ze strany ukrajinských tajných

služeb. Obdobně jako žalovaný považuje krajský soud tento příběh žalobce za smyšlený a nepravdivý, stejně tak jako tomu bylo v předchozím řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy tvrdil, že se jej pokusil v zařízení pro zajištění cizinců v roce 2015 zabít agent tajné ukrajinské služby SBU, který k němu byl přiřazen na pokoj a nasypal mu narkotika do vody a osobních věcí.

11. Ze shora uvedených důvodů krajský soud učinil závěr, že žalovaný nepochybil, když nynější žádost žalobce v pořadí již druhou o mezinárodní ochranu hodnotil jako nepřípustnou podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.
12. Krajský soud proto žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, přičemž rozhodl v této věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.).
14. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastoupení v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3.100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17.9.2018

JUDr. Petr Indráček

samosoudce